

ЗМІСТ

НОКГРАФТОНСЬКА ЛЕГЕНДА

Ірландська казка

4

ТАМ ЛІН

Шотландська казка

10

СІГНІ І ПРИНЦ ХЛІНІ

Ісландська казка

16

СНИ ГУАЛЬТЬЄРО

Італійська казка

24

СРІБНА ДУДОЧКА МАККРИМОНСА

Шотландська казка

36

ТРИ АПЕЛЬСИНИ

Італійська казка

40

КЕТ-ЛУСКУНЧИК

Англійська казка

52

КРИХІТКА ФЕЯ

Англійська казка

60

НОКГРАФТОНСЬКА ЛЕГЕНДА

У долині Ехерлоу, біля самісінького підніжжя Голтійських гір, давно колись жив собі один бідний чоловік. На спині в нього був такий величезний горб, що скидалося, ніби йому на спину посадили ще одного чоловіка, а голова в нього була такою важкою, що коли цей бідолаха сідав, підборіддя його лежало на колінах. Чоловік цей був дуже сумирний і безневинний, як немовля. Проте через потворність він і людину мало нагадував. Тому селяни боялися його, а деякі погані люди вигадували про нещасного різні нісенітниці.

Казали, що горбань добре знається на травах і вміє чаклувати. Насправді ж єдине, в чому бідолаха був майстром, так це у плетінні кошиків і капелюхів із соломи й очерету. Саме цим він і заробляв собі на шматок хліба. Дивний майстер завжди примудрявся отримати за свою роботу на пенні більше, ніж інші, тому йому багато хто заздрив. А через те що горбань носив на своєму капелюсі гілочку лисохвосту, його так і прозвали — Лисячий Хвіст.

Одного чудового дня горбань повертався з містечка Кахір до Каппага. Він ходив дуже повільно, тому до темряви встиг дістатися тільки до старого Нокграфтонського горба, розташованого з правого боку дороги. Він стомився й намучився, а пройти треба було ще чимало, і це могло тривати цілу ніч, тому Лисячий Хвіст сів біля підніжжя горба і з тугою поглянув на ясний місяць вгорі. Іти далі йому вже було несила.

Зненацька до вух бідолахи долинули звуки дивної мелодії. Це був хор із кількох голосів, і кожен голос так дивовижно зливався з іншими, що скидалося, ніби співає хтось один.

Скоро Лисячий Хвіст розрізнив і слова пісні:

— Да луан, да морт,
Да луан, да морт,
Да луан, да морт.
Понеділок, вівторок,
Понеділок, вівторок,
Понеділок, вівторок.

Після короткої паузи пісенька починалася спочатку.

Лисячий Хвіст затамував подих, щоб не пропустити жодної ноти. Він уже зрозумів, що голоси долинають до нього з горба. Та якою б гарною не була мелодія, слухати весь час ту саму пісню нудно. Дочекавшись, поки хор тричі проспівав: «Понеділок, вівторок», — він тихенько доспівав:

— Агуш да дардиїн.
І середа.

Ельфи — хто ж іще міг співати всередині Нокграфтонського горба! — були в захваті, коли почули додаток до своєї пісеньки. Це ж треба: простий смертний, а зумів перевершити їх у музично-му мистецтві! Маленькі чарівники вирішили запросити стомленого подорожнього до себе, і за мить горбань легкою пушинкою влетів усередину горба.

Бідолаха страшенно здивувався, коли побачив, де опинився. До того ж ельфи віддали йому велику шану, вирішивши, що він — найкращий музикант в цих краях.

Та ось Лисячий Хвіст побачив, що до нього прямує велика процесія ельфів. Душа бідолахи у п'яти втекла. Хто зна, чого можна чекати від маленького народця!